

כל כך רצייתי יותר / ליזה שוורץ

תמיד כתבתי למגירה. לא רצייתי שאחרים יקראו, זה פרטי, אישי, רק שלי. ראיתי מודעה בלוח בית הספר-סדנת כתיבה בספרייה, "זה לא בשבילי", חשבתי, למה ללכת אם אני לא רוצה לשתף? אז המשכתי. הרגשתי ריקנות. יותר מחודשיים לא כתבתי משהו חדש. הכול יוצא מאולץ, מגעיל, עם טעם לוואי. אני ריקה. ריקה מרגש, ריקה מאהבה, ממגע, מהשראה. "את צריכה שישברו לך את הלב" אמרו לי, צריכה אני? חייבת? להקריב את עצמי למען האומנות?

הגעתי לשיעור ספרות. עם המורה שאני כל כך אוהבת. מדבר בצורה עניינית, גורם להקשיב לדברים שלו, עם כריזמה מטורפת, כישרון אדיר ולב מזהב, ללא כל ספק המורה הכי טוב שהיה לי. ציירתי במחברת כאשר רעשי הרקע מורכבים מצעקות, פגישה חצי פגישה וטוש חורק, כשלפתע: "נפתחת בשבוע הבא סדנת פואטרי סלאם בספרייה, יש פה תלמידים נפלאים שכותבים, נסו ללכת". אומר המורה. מבטי קפא למאית השנייה והמשכתי בדבריי. לאחר השיעור, בהפסקה, חברה שלי מאיה שאלה אם נלך לסדנה. "אין לי עניין בזה, אבל אבוא אתך בשביל לעודד אם תרצי". משכתי כתפיים ועניתי, אולי יפרוץ לי את המחסום.

השבוע עבר לאט, כל יום הרגיש כבד יותר, כל הכובד היה על הכתפיים שלי והייתי ישנונית. ביום הרביעי בשבוע, התקשרה אליי מאיה בערב: "מתי נפגשות?" "נפגשות לאן, מה, מתי?" שאלתי, "נו, לסדנה". פתאום התעוררתי והכה בי הזיכרון. התלבשתי מהר ויצאתי מהבית. חדר, מעגל, הרגשתי כמו בקבוצת תמיכה. ישבתי ליד מאיה בזמן שהתבוננתי בשותפים שלי לסדנה. עשינו סבב שמות וזכרתי כמעט את כולם- נגה, סופי, גיא, אנה, אורן, עמית ודניאל. בחנתי כל אחד מקרוב, ניסיתי לחשוב מה סיפור חיי, ילדים, משפחה, מה מניע אותו לקום בבוקר, האם הוא כותב מכאב? או מאהבה? אולי משניהם? עיני נחתו על בחור אחד. מבט אחד מהיר, זה די. הוא ועוד כמה חבר'ה פה במסגרת מכינה, קדם צבאית, אני חושבת. לא באמת חשבתי שאצליח לכתוב משהו טוב, בעל משמעות ופוטנציאל, הסתכלתי על הבחור- אורן, ופשוט, כתבתי. כתבתי הכול, כל מה שיכולתי, הקאתי את הזוהמה שהצטברה אצלי בגוף במשך כמה חודשים טובים והרגשתי, טוב. לראשונה מזה שבועות רבים. הרגשתי טוב. בסוף המפגש החלפנו מספר מילים. "ממש אהבתי מה שכתבת". התחלתי להסמיק. "ובכן, הייתה לי השראה טובה". רגע לאחר מכן קלטתי מה יצא לי מהפה, למה לעזאזל אמרתי את זה?! אורן חייך. הקלה. יצאתי מהחדר, עם חיוך קטנטן.

כל יום קשה לי להתעורר בבוקר, שלא לדבר על לקום. שינה היא בריחה. כמו מוות לזמן קצר, והשעון המעורר הוא השאול. אך הדבר היחיד שגרם לי לקמצוץ של אור, זוהי המחשבה על הסדנה. לראשונה בחיי, הקשיבו לי. הקשיבו לכתביי, הקשיבו למה שיש לי לומר. במפגש הבא המנחה חילקה אותנו לזוגות. מאיה הייתה עם אורן ואני עם מישהו בשם גיא. ניסיתי להשלות את עצמי שאני לא מקנאה, שאני לא מסתכלת לצד שלהם, שלא שומעת את הצחוק שלו, והוא בסך הכול היה חמוד וכריזמטי. לא יותר מזה, נכון? גיא ואני עברנו למקום אחר, שנוכל לעבוד בשקט, ללא הסחות דעת.

הכימיה בינינו די זרמה, עבדנו טוב ביחד- כתבנו הרבה והרעיונות שלנו התאימו אחד לשני. לפני שמאיה ואני הלכנו הודיתי לו על שיתוף הפעולה בקריצה והתקדמנו לכיוון היציאה. הרגשתי משהו מושך בחולצתי, הסתובבתי. אורן. "אני יכול להתלוות אליכן, גבירותיי?" גיחכנו קלות ויצאנו מהספרייה לכיוון הבית של מאיה. במהלך ההליכה אורן שאל מה אנחנו לומדות בבית ספר, מה אנחנו עושות בזמן הפנוי,

אם יש לי חבר ומהי משמעות החיים. היה נחמד בסך הכול. מאיה הלכה הביתה ואנחנו המשכנו הליכה נוספת של עשר דקות בערך. סיפרתי לו שההורים שלי גרושים- ואני לא בקשר עם אבא, דיברנו על שני האחים הגדולים שלי ועל אחותו הקטנה וגלשנו לנושאים שלא קשורים בכלל. "ובכן, זה הבית שלי. היה נחמד, לילה טוב". –"היה טוב לדבר אתך, ביי". נכנסתי בשער ואורן תפס לי את היד בחוזקה, שוב. –"חבל שלא היינו ביחד היום". שמת לי לב שהוא מזיע ומתנשף קלות. "חשבתי שנהנית עם מאיה". הרמתי גבה. –"כן, נהנית, אבל כך יש...יותר. את נראית בחורה כל כך חכמה ויש כך דמיון פשוט פורה ומדהים. למאיה אין זה. את לא מאיה". שוב הסמקתי, מזל שחושך. "לא יודעת, היא תמיד הייתה יותר טובה ממני- בחרוזים, במתמטיקה, אפילו הייתי מאוהבת במישהו שהיה מאוהב בה ולא שם עליי בכלל. היא חברה שלי ואני אוהבת אותה, אבל אנחנו מרקעים שונים, חברות שונות. הדבר היחיד שמחבר בינינו זאת הכתיבה, וזה נראה שהרבה אנשים מעדיפים אותה על פניי". השמטתי מבטי לרצפה. –"את הרבה יותר ממה שאת חושבת, מקסימה שלי. ממש מבאס שאת קטנה ממני באיזה ארבע שנים... " צחק במבוכה. "מאיזו בחינה?" הגבה שלי חזרה למעלה. –"נו, נגיד אם היית גדולה יותר בשנה או שנתיים.. עזבי, לא משנה". "נו...מה?" אורן פצה את הפה והטלפון שלי צלצל, ברור. –"איפה את מסתובבת?" "אני פה ליד הבית, אימא. כבר עולה". ניתקה. –"לא רוצה לעכב אותך, נמשיך את השיחה בפעם אחרת". הנהנתי, התחבקנו לשלום וזה הרגיש כל כך מוכר, כל כך... ביתי.

אימא שלי שאלה מדוע חזרתי כל כך מאוחר ולמה אני מחייכת. "סתם, היה ממש טוב וכיף בסדנה, הכרתי אנשים חדשים". –"היה טוב או שהיה מישהו טוב?" גלגלתי עיניים, אמרתי לילה טוב והלכתי לחדר שלי. נרדמתי יחסית בזריזות והגעתי למסקנה שאם אני ישנה פחות מתשע שעות- אהיה עייפה בכל מצב. התעוררתי קצת לפני שבע, התארגנתי לבית הספר בקלילות וללא חיפזון ואכלתי ארוחת בוקר. לשעה בדיוק לא חשבתי על אורן ופתאום מצאתי את עצמי לא מרוכזת כל היום, מעופפת, נתקלת בדברים ומחייכת לעצמי כמו טיפשה. הדקות הרגישו שעות והימים שבועות, והאמת שעברו רק יומיים מאז המפגש האחרון. אני חושבת שרק עכשיו אני מבינה איך אלכוהוליסטים מרגישים כשהם לא שותים. אני מכורה, אך לכתובה או שמא לאורן?

אני כמעט ולא נמצאת בבית- רוב היום בבית הספר או בחוץ. העיר שלי יחסית קטנה, אז הסיכוי להיתקל באורן או בכל בן אדם אחר לצורך הדוגמה יחסית גדול. ראיתי את חברים של אורן מהמכינה, אלה שאני מכירה. אבל שום זכר לאורן. איך זה ייתכן? העיר בגודל קופסת נעליים, בחצי שעה עוברים את כולה. בסדר, שטויות. מה זה כבר משנה? אני אראה אותו ביום רביעי, את ההשראה שלי, ויהיה לי טוב יותר על הלב.

אני לא מאמינה במשהו מסוים, במיוחד לא באלוהים. אולי קצת בגורל, קצת בקארמה, קצת בכוכבים, וקצת, אבל ממש קצת.. בעצמי. ואם כבר כוכבים, מזל סרטן. מצב רוח שמשנתנה לפי הירח, תובעניים, רכושניים, רגישים במיוחד ובעצם, זאת פשוט אני, ולאחרונה זה משפיע עליי יותר מידי, עד כדי כך שלפעמים חושבת בצורה קיצונית שאני לוקה במאניה-דיפרסיה. אני לא יודעת איך אפשר לחיות ככה. בעולם כל כך חסר משמעות, לא הוגן, שהכול עובד רק בפרוטקציות, ואם אין לך? צריך לקרוע את התחת בעבודה או בלימודים, לבכות, להזיע, לפעמים אפילו לדמם. ואני לא כאן בשביל לסבול. יש לי שאיפות, יש לי חלומות, ולפעמים העולם כל כך כבד, הכתפיים שלי לא יכולות לשאת את המשא, ולפעמים כל כך קשה לקום בבוקר, ולפעמים כל כך קשה לדבר עם זאת שאתה אוהב, או לא להיכנע ללחץ לחברתי, ואולי, זה רק בגיל הזה, וזה יעבור. אבל מה אם לא?

קשה למצוא עבודה בגיל שלי, אבל מצאתי, ובמהירות מאסתי בה. שום הון שבעולם לא שווה את ההשפלות בעבודה המגעילה הזאת- ממלצרת באיזה מלון של חרדים. לא מספיק שהעובדים מטרידים אותי מינית והמנהל צועק עליי, ראש הישיבה בא ובוחן אותי מכף רגל ועד ראש ובודק אם אני כשירה למלצר בשולחן שלו. אז הפסקתי לבוא. התחלתי בחיפושים אחר עבודה אחרת, שאוכל לשלב אותה יחד עם הלימודים, השיעורים הפרטיים שאני לוקחת והסדנה. אבל מה כבר אפשר לעשות, אני צריכה כסף. ככה זה עם הורים גרושים- לא רוצה להכביד על אמא שלי מעבר, אז אני משתדלת להרוויח בעצמי. גם אם המצב גרוע, ואין אוכל בבית, וניתקו את החשמל הבטחתי לעצמי שלא אמכור את עצמי. לא אמכור את הגוף שלי. בעד שום הון שבעולם.

אני צריכה הפוגה. הפסקה. אוויר לנשימה. צריכה כתיבה. צריכה אותו. לא שיתפתי אף אחד במה שקורה בזמן האחרון, זה מרגיש לי נכון. זה נשמע מוזר ותלתי, נכון, אני מכירה אותו פחות מחודש וזה מרגיש כמו נצח, הלב שלי מתפוצץ מרוב סערת רגשות, רק רוצה חיבוק חם ואוהב, שיגידו לי שהכול בסדר, שיגידו לי שאני יפה, שאני טובה, שיגידו לי שאני הכול בשביל מישהו. אני רוצה להיות הכול בשביל מישהו. אולי בשבילו.

אחרי שספרתי את הימים למפגש הבא, הוא סוף סוף הגיע. כהרגלי, חיפשתי מה ללבוש. בסוף לבשתי סוודר שקניתי באינטרנט ואת הג'ינס האהוב עליי. ענדתי טבעת ושרשרת מאבן. הרגשתי טוב, והתרגשתי. הגעתי כמה דקות מאוחר יותר ולא ראיתי את אורן. גיא מהמכונה היה שם, וגם דניאל, אבל לא אורן. כן כתבתי, אבל היה לי ריק. הייתה חסרה שמחה בחדר, מחשבה, מבט אוהב, הוא היה חסר לי. הרגשתי לא מסופקת מהמפגש, אפשר אפילו לומר בזבוז זמן. התבאסתי. אפילו מאוד. אבל בסדר, לקחתי את עצמי בידיים והחלטתי שלא אהיה עצובה בגלל זה. זה ממש לא שווה את מצב הרוח שלי. יהיה בסדר, אני מקווה.

חזרתי הביתה ונרדמתי תוך שניות. לא התעוררתי בזמן לבית הספר ואימא שלי לא הייתה בבית בשביל להעיר אותי. לבסוף התעוררתי מצלצול טלפון, אך הטלפון נפל מאחורי המיטה ולא היה לי כוח להוציא אותו על הבוקר, השארתי אותו שם. התעוררתי על עצמי, אכלתי והתקלחתי, מרחתי על עצמי מסכת פנים וגם שיער, שיהיה מלא בברק. ישבתי בסלון וקראתי ספר. הרבה זמן לא עסקתי רק בעצמי. בלי טלפון, בלי טלוויזיה, הרבה זמן לא קראתי ספר טוב, לא הקדשתי זמן למנוחה רגשית. סוף סוף.

חלמתי בהקיץ וצלצול הטלפון העיר אותי, שוב. הפעם הזאת את המיטה והוצאתי את הטלפון מגוש האבק ששהה בו מספר שעות. ישר התחלתי להתעטש. אלרגיה. הופתעתי למראה מי שמתקשר- אורן. "הלו?" – "מה קורה חמודה?" שאל. "אני בסדר, מה אתך? לא היית אתמול במפגש?" – "הכול טוב, הייתי עסוק, לא יכולתי לבוא". אורן אמר בתקיפות. "אוקיי.. לחשתי." – "אז, לא ראיתי אותך שבועיים, קצת יותר, רוצה להיפגש?" השאלה הזאת באה משום מקום. "כן, אפשר." לא ידעתי מה לענות לו. הייתי בהלם. – "מעולה! ניפגש בחמש במרכז המסחרי?" "כן זה אחלה, ניפגש." – "יופי, נתראה". מלמלתי 'נתראה' וניתקתי. לא חושבת שאורן שמע. וואו. מה קרה הרגע? מה אני אלבש? איזו תסרוקת אעשה? נתקפתי חרדה כאילו שאני יוצאת לדייט ראשון. זה לא יכול להיות דייט.

הלכתי על המראה שאומר שבכלל לא עמדתי מול המראה שעה וחצי ושברתי את הראש על מה ללבוש ושאני עדיין רוצה להראות טוב ויפה. המון נטל יש על הבגדים שלי. לבשתי ג'קט ג'ינס עם חולצה שחורה

מתחתיו ומכנס שחור גם כן. הייתי במרכז בשעה חמש בדיוק וחיכיתי. שלוש דקות לאחר מכן, ראיתי את אורן בזווית העין ודפדפתי בטלפון שלי. חיכתי למראהו- חתיך, כמו תמיד. –"בשבילי את ככה יפה?" הוא נגע לי בפנים והרגשתי צמרמורת בגוף שלי. הלכנו למקום נחמד ואורבני לשבת בו. אורן הזמין בירה והמבורגר ואני הסתפקתי בקולה וצ'יפס. התיישבתי לידו. "אז למה רצית להיפגש איתי?" שאלתי אחרי שתיקה ממושכת. –"אני רוצה לדבר אתך על משהו". אני מפחדת והצ'יפס שלי עוד מעט נגמר. אצטרך להסתכל לו בעיניים. "סבבה, מה הולך?" שאלתי בשאננות. במשך שתי דקות אף אחד מאתנו לא הוציא מילה. הסתכלנו אחד לשני בעיניים. לא ידעתי מה זה אמור להביע. הברך שלי נגעה בשלו. החזקנו ידיים. התקרבונו. היד שלו עלתה לירך שלי. הפסקתי לנשום. השפתיים שלנו נגעו אחת בשנייה. זה היה, מושלם. סוף סוף. –"אני לא יכול".

–"יש לי חברה". הרגשתי כאילו דקרו אותי בלב. –"קוראים לה שירה, היא בת 20". זורע לי מלח על הפצעים. "יפה, אני ממש שמחה בשבילך". ניסיתי להישמע הכי חיובית שאני יכולה, שלא יראה שאני עומדת להיחנק מדמעות של עצמי. שתקנו. הוא הזמין עוד בירה ואני הזמנתי תה. אני לא יודעת כמה זמן עברנו בשתיקה, נגמרה לי הסוללה בטלפון. עיניו הירוקות זהרו ודילגו ממני אל המראות האנשים האחרים, כאילו מחפש את המילים הנכונות. ליבי עוד שנייה מתפרץ מהדופק שעלה. –"יש לי שאלה". "תשאל". –"את ציפית שיהיה בינינו משהו?" הופתעתי. לקחתי נשימה. "לא יודעת. אני לא יודעת אם אני אוהבת אותך. בזמן הקצר שאנחנו מכירים גרמת לי לכל כך הרבה מחשבות. על עצמי, עלייך, על החיים, איפה אני עומדת עכשיו, מה אני צריכה. בשבועות האחרונים כל מה שהיה לי בראש זה אתה, ואך ורק אתה". התחלתי לצחוק. "הרסת לי את החיים, אורן. לקחת את הלב שלי, כיווצת ושמת אותו אצלך בכיס. מעכשיו ועד עולם אתה תמיד תהיה בראשי. תלך איתי לכל מקום. אני תמיד אחשוב: 'מה אורן היה עושה במצב כזה?' כי אתה מדהים! אתה פשוט, אחד האנשים הכי טובים וחכמים ויפים שהכרתי. אני בטוחה שבזמן אחר או בעולם אחר הכול היה נראה אחרת והיינו חיים באושר ובעושר עד עצם היום הזה. אבל, אתה הולך לצבא. אני אשאר פה בשנה הבאה עם בגרויות. בעולם הזה לא יכול לקרות". דמעה זלגה על לחי.

אני לא יכולה להרשות לעצמי לאהוב אותו- זה יגבול במזוכים אם כן. הרי, לאהוב משמע לכאוב. וכואב לי עכשיו. יכאב לי כשהוא יעזוב את העיר, ויכאב לי כשהוא יעמוד בלשכת הגיוס, ויכאב לי כשהוא יענה לי רק בסופי שבוע, ויכאב לי כשאזכר במה שהיה יכול לקרות ולא קרה. אני חושבת על האם אני מצטערת על כך שהלכתי לסדנה הזאת. על כך שהכרתי אותו. על כך שהתקרבת כל כך, שנתתי לו להתקרב, שהתמסרתי לו בשלמותי, שהתנשקנו. ואני יודעת. אני יודעת, אני יודעת, אני ילדה שאין לה שום מושג מהחיים שלה, שנפלה לרגליי הראשון ששם אליה לב, שנתן מענה לתחושות שלה, שלא רואה שאין פה שום דבר מעבר ליחסים אפלטוניים ורק הוסיפה שמן למדורה, שלא בערה.

אורן בכל זאת ליווה אותי הביתה, כבר החשיך. מבחינתו, לא קרה פה כלום. אבל עדיין קורא לי חמודה ומקסימה שלו, ואיזו יפה הייתי בפעם הראשונה שראה אותי. אני זוכרת באחת הפעמים שדיברנו על הכתיבה שלי, סיפרתי לו על חברים טובים שלי לשעבר, שכולם בחיים שלי עוזבים ואף אחד לא נשאר ליותר משנה. אורן אמר לי, אנשים לא נועדו בשביל להישאר. כמו אוטובוס, הוא הרי לא נשאר בתחנה אחת. כל תחנה מלמדת אותנו משהו- לקח או שיעור, משהו לשיפור או משהו שאנחנו צריכים להיפטר ממנו. אנשים מטרתם ללמד. וכך גם הוא.

אני עומדת בתחנה המרכזית, בדרכנו האחרונה. בעוד כמה דקות אורן יעלה על האוטובוס חזרה לעיר שלו אחרי חצי שנה פה, ובעוד שבוע יתייצב בלשכת הגיוס. ומי יודע מתי אראה אותו שוב? אני מחזיקה את הדמעות ומחזיקה חזק את ידו, שלא ילך, ומחזיקה את המילים שרוצות לצאת, מחזיקה את עצמי מלתת לו ללכת. אני לא יכולה. אבל צריכה. –"את יודעת שאני תמיד אוהב אותך, נכון? לא משנה אם יש לי חברה או לא, אני תמיד כאן בשבילך. את הנערה הכי מדהימה שפגשתי בחיי. אזרי אומץ, תגיעי לגדולה, יש בך הרבה יותר ממה שאת חושבת. את נהיית טובה יותר מיום ליום. תכבשי את העולם. אני מאמין בך". זה מרגיש לי כמו נאום פרידה מאורן. "אל תשכח אותי, טוב? לא משנה את מי תפגוש שם או עם מי תהיה, אולי בעוד כמה שנים, תזכור שאני פה. עכשיו תורך להראות להם מה אתה שווה. אני לא יכולה להרשות לעצמי לאהוב אותך, אבל אני אחכה לך, עד שאוכל. כל כך רציתי יותר, אורן, אין לך מושג". הדמעות התחילו לנזול. הוא עלה על מדרגות האוטובוס, הסתכל עליי עוד פעם אחת אחרונה ועלה.

וכל כך, כל כך רציתי יותר.